
DE ADEMDIEF

MIRANDA PETERS

MIRANDA PETERS

De Ademdief



De Ademdief

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Miranda Peters

Omslagontwerp: Jen Minkman

Tekstredactie: Rianne Werring & Marijke Vos

Eerste druk september 2020

ISBN 978-94-92585-58-5

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Het drankje was klaar. Na wekenlang kruiden en planten verzamelen, hulp inroepen en roeren was het klaar. Vandaag zou de dag zijn waarop ze eindelijk wraak kon nemen op degene die haar onteerd had. Die haar zo brutaal behandeld had, dat ze nooit meer een kind onder haar hart zou kunnen dragen. Die wetenschap deed meer pijn dan alle andere wonden bij elkaar. De lichamelijke wonden waren allang genezen, maar de littekens op haar ziel waren voor eeuwig. Die gingen niet weg. Nooit meer. Haar veelbelovende toekomst was in duigen gevallen. Haar leven was hoe dan ook voorbij.

Het enige dat ze nog kon doen, was ervoor zorgen dat haar belagers óók geen toekomst meer zouden hebben. Ze moesten lijden, net zoals hun kinderen, en al hun ellendige nageslacht.

Met een droevig gezicht roerde ze nogmaals in de pan en legde de lepel neer. Als Aspirata had ze op een andere manier wraak kunnen nemen, maar dat zou niet genoeg zijn. Het zou te snel zijn en zijn zonen zouden het gedrag van hun vader over kunnen nemen.

Dus moest ze daar iets aan doen.

De karmijnrode vloeistof borrelde rustig in de pan, klaar om gebruikt te worden. Het rook naar rozen, de mooiste die in haar tuin groeiden. Ze pakte een stenen tablet van de tafel en liet hem langzaam in de vloeistof zakken. Daarna pakte ze het mes dat ze onder haar rokken verborgen had gehouden en mompelde een paar woorden terwijl ze een sneetje maakte in haar hand. De rode druppels maakten de vloeistof feller van kleur en lieten het tablet oplichten. Eromheen dansten koude, geeloranje vlammen in haar hand en ze wist dat het werkte. Met het mes kerfde ze de naam van haar belager in het tablet en vulde de letters met haar bloed. Meteen lichtten ze op, net als het tablet zelf, en even leek het alsof de wind zijn naam door het vertrek fluisterde.

Tevreden staarde ze naar de vlammen. Het was haar gelukt. Eindelijk was het haar gelukt. Nu moest ze nog één ding doen, anders zouden de vlammen doven en gebeurde er helemaal niets.

Dus pakte ze nogmaals haar mes en zette de punt tegen haar buik, op haar hart gericht. Ze aarzelde even, stond een paar tellen stil bij wat ze ging doen. Hoeveel verdriet haar vader en haar man zouden hebben. Toch kon geen enkel verdriet erger zijn dan wat zij in haar hart voelde.

Het was tijd.

Zo hard ze kon, duwde ze het mes haar lichaam in, recht in haar hart. Ze had de laatste maanden onderzoek gedaan naar de werking van het menselijk lichaam en wist precies waar ze moest steken.

Het deed pijn, maar het was lang niet zo pijnlijk als het vooruitzicht nog langer op deze wereld te moeten blijven. Al snel voelde ze haar kracht afnemen. Haar handen begonnen te trillen en lieten het mes los. Maar dat was niet erg. Het zat er al in, het zou er niet meer uitkomen. Niet zolang zij leefde, in ieder geval.

Haar ademhaling werd zwakker, het vertrek begon te draaien en ze zag niets meer helder. Heel even raakte ze in

DE ADEMDIEF

paniek. Heel even dacht ze aan wat de goden van de onderwereld met haar zouden doen. Wat Vanth zou doen. En Charun.

Een tel later kon ook dat haar niet meer schelen, want ze kreeg haar wraak.

Een klein glimlachje verscheen op haar lippen. Haar magie zou haar lichaam verlaten en opgeslokt worden door het stenen tablet. Ze zou zo fel stralen als Apulu op een hete zomerdag en haar licht in alle richtingen verspreiden. Vervolgens zouden de letters en het bloed verdwijnen. Het tablet zou voor andermans ogen een normaal tablet van steen lijken. Niemand zou weten wat ze net had gedaan. Niemand zou het begrijpen.

Ze glimlachte nog één keer en verwelkomde met open armen de zwarte golf die haar overspoelde. Toen ze stierf, gebeurde er precies wat ze had voorzien. De vloek was uitgesproken.

Aan de andere kant van de stad viel een man dood neer. Zomaar.

En niemand wist hoe dat kwam.



1 - Thalia

Yspiegels hangen aan dakgoten en lantaarnpalen. De klinkerweg is spekglad en heeft mijn evenwicht al twee keer op de proef gesteld. Ik probeer niet te denken aan wat er gaat gebeuren als ze me pakken. De angst mag me niet in zijn greep krijgen, ook al doet hij zijn uiterste best om zijn klauwen in mijn borst te slaan. Mijn hartslag versnelt als mijn sneeuwlaarzen opnieuw wegglijden, maar de grote hoeveelheid adrenaline in mijn lichaam voorkomt dat ik daadwerkelijk val. Om me heen hangt een hardnekkige mist, waardoor ik niet goed kan zien waar ik loop.

Dat is het nadeel van een nomadisch bestaan, dat je nooit ergens lang genoeg bent om alle mogelijke vluchtweggetjes te leren kennen.

Mijn vingers raken de gladde klinkers als ik een bocht om schiet. Gelukkig vind ik voldoende houvast bij de paal van een verkeersbord. Het ding is bedolven onder een oude laag sneeuw, vastgevroren en besmeurd met modder. De geur van uitlaatgassen is blijven hangen in de mist, ook al waren er vandaag niet veel auto's op de weg. Alleen de meest dappere – en idiote – bestuurders waagden het om op een dag als deze de gladheid te trotseren. Geen wonder dat er zoveel onge-

lukken zijn gebeurd. Nederland is nooit voorbereid op dit soort omstandigheden.

Livvy en ik zijn echter op alles voorbereid. Wij kunnen nooit achteroverleunen en onze waakzaamheid laten verslapen. Zelfs als negenjarige begrijpt Livvy als geen ander hoe belangrijk het is dat we nooit te lang op één plek blijven. Ze heeft geleerd snel vrienden te maken, om de tijd die we hebben ten volle te benutten. Weliswaar onder een valse naam, maar dat betekent niet dat haar vriendschappen niet echt zijn. Ze is loyaal, vrolijk en leergierig, en andere kinderen trekken naar haar toe alsof ze een magneet is. Het is onmogelijk om niet van Livvy te houden.

Livvy... Ik heb beloofd dat ik haar na het eten zou helpen met een paar lastige deelsommen. Toch kan ik niet rechtstreeks naar huis. Niet nu ze achter me aan zitten. Ik waag het om over mijn schouder te kijken. Terwijl ik dat doe, glippen mijn benen onder mijn lichaam vandaan en glijd ik in de richting van de stoeprand. Met een misselijkmakende klap knal ik met mijn rug tegen een lantaarnpaal, in een plas gesmolten smurriesneeuw.

Een fractie van een seconde blijf ik liggen, verdoofd en verkleumd tot op het bot. Mijn dikke, gewatteerde jas is doorweekt en mijn benen voelen aan alsof er met vlijmscherpe mesjes in gestoken wordt, keer op keer. Zelfs een legging onder mijn spijkerbroek is niet genoeg om deze ijzige kou af te weren.

Zware voetstappen komen dichterbij en halen me uit mijn korte moment van verdoofdheid. Kreunend sta ik op en ren verder. Mijn rug doet pijn, maar ik heb geen tijd om erbij stil te staan. Als ik het red, smeer ik er wel wat van oma's zalfjes op. En als ik het niet red... Wild schud ik mijn hoofd. Daar mag ik niet aan denken. Angst is de vijand. Hij verlamt je. Dat is een les die ik al vroeg heb geleerd.

Ik doe geen moeite om opnieuw over mijn schouder te kijken en ren verder tot ik bij een grasveld kom dat bedekt is

met bevroren sneeuw. Het kraakt onder mijn voeten en ik heb nu in ieder geval grip. Ik kan horen waar mijn achtervolgers zijn. Ze hebben het grasveld nog niet bereikt, hoewel dat niet lang meer kan duren. Ik moet iets vinden waar ik me achter kan verstoppen. Links en rechts doemen de contouren van coniferen en hekwerk op, maar ik kan geen openbaar gebouw binnengaan. Als ik dat doe, zal ik niet het enige slachtoffer van vanavond zijn. Ze laten nooit getuigen achter, zelfs niet als dat betekent dat ze de halve stad moeten vermoorden.

Op het moment dat ik een zwakke, geelwitte gloed in de verte zie, hoor ik de voetstappen weer. De sneeuw kraakt onder het gewicht van mijn aanvallers. Ze zijn dichterbij dan ik dacht. Zo hard mogelijk ren ik in de richting van het licht, want ik weet dat daar een schuur is. Alleen... als het mistig is, lijkt alles vreemd en dat werkt niet in mijn voordeel. Het licht is gelukkig sterk genoeg om me door de mist heen te loodsen. Mijn gejaagde ademhaling klinkt ongewoon luid in mijn oren en ik ben bang dat die me samen met mijn wild kloppende hart zal verraden.

De schuur doemt voor me op. Met een ruk sta ik stil en tuur door het raampje. Ik zie veel hooi, kratten en zakken. Geen mensen. Voorzichtig voel ik aan de deur. Die is niet op slot, zoals zo vaak het geval is in dit kleine stadje. Ik ruk hem open en glijp naar binnen. De deur valt zachtjes achter me dicht. Zo snel als ik kan, ren ik naar de andere kant van de schuur en wurm me achter een stapel kratten met suikerbieten en zakken aardappelen. Ik sla mijn armen om mijn lichaam en probeer mezelf zo goed als onzichtbaar te maken.

De voetstappen hebben nu ook de schuur bereikt. Met gekruiste vingers hoop ik dat ze doorlopen, dat ze denken dat ik mezelf niet in zo'n eenvoudige schuur zal verstoppen.

Helaas gebeurt dat niet. Mijn achtervolgers staan stil.

Mijn hart roffelt in alarmerend tempo tegen mijn borstkas en ik moet mijn ogen sluiten om mijn ademhaling een beetje

onder controle te krijgen. *Je kunt dit*, spreek ik mezelf streng toe. *Niemand ziet je*.

Allemachtig, wat is het koud hier. Met stijve vingers trek ik mijn natte jas wat strakker om me heen en probeer niet te rillen. Ik mag niet bewegen tot de achtervolgers weg zijn.

Dan gaat de deur van de schuur open. De scharnieren maken een piepend en krakend geluid. De hijgende ademhaling van mijn achtervolgers dringt mijn oren binnen. Tussen de kratten door zie ik er in het midden van de ruimte eentje staan. Hij is zo lang dat hij met zijn hoofd bijna de balken van het plafond raakt. Op zijn rug hangt een koker met zilveren pijlen, hij heeft een boog in zijn hand en hoewel hij volledig in het zwart gekleed lijkt, weet ik dat er ergens een zilveren hinde op de stof gestikt is. Hij is een Jager van Artemis en als hij me vindt, zal hij zonder te aarzelen op me schieten met één van zijn pijlen.

Ik vraag me af waar de anderen zijn, want meestal zijn ze met z'n drieën. Waarom staat hij hier dan in zijn eentje?

Hoop welt op in mijn binnenste. Als hij hier daadwerkelijk alleen is, kan ik dit misschien winnen. Als ik dicht genoeg bij hem in de buurt weet te komen, kan ik mijn gave gebruiken om hem uit te schakelen. Ik doe het niet graag, omdat ik weet wat de gevolgen zijn, maar het is mijn laatste redmiddel. Als ik doodga, is Livvy helemaal alleen. Ze is nog niet oud genoeg om deze last alleen te dragen. Ze heeft iemand nodig die voor haar zorgt en aangezien we niet weten waar oma woont, zal ik diegene moeten zijn. Ik moet dit overleven en dus moet ik de gave gebruiken die zowel een zegen als een vloek kan zijn.

Maar misschien hoeft het niet. Misschien gaat de man wel weg omdat hij denkt dat ik er niet ben.

Alsof hij mijn gedachten gehoord heeft, draait hij plots zijn gezicht in mijn richting. Ik weet dat hij me niet kan zien. Toch bekruipt me het gevoel dat hij dwars door de kratten heen kan kijken. Het beetje licht dat door het raampje naar binnen schijnt, laat zijn zwarte haren glanzen en hij knijpt zijn

ogen tot spleetjes. Hij doet een stap naar voren, pakt zonder te kijken een pijl uit zijn koker en spant zijn boog.

Hoe kan hij weten dat ik hier zit? Of gaat hij gewoon pijlen in alle richtingen schieten tot hij doel treft? Moet ik wegduiken? Moet ik hem verrassen door tevoorschijn te komen? Als ik dat doe, ben ik een wandelende schietschijf, en ik weet dat de Jagers altijd hun doel raken, net als de godin Artemis zelf altijd deed.

De Jager richt zijn boog op een plek links van me. De pijl belandt met een zacht plofje in een zak met aardappelen. Hij schiet er nog vijf af, allemaal op nauwelijks een meter bij mij vandaan. *Hij weet precies waar ik zit*, schiet het door me heen. *Hij speelt met me*. Waarom doodt hij me niet meteen? Hij weet hoe gevaarlijk ik kan zijn. Ik heb slechts één kans nodig, dat hebben we in de loop der tijd wel bewezen.

Zijn ogen glinsteren als hij me recht aankijkt door een uitsparing in de kratten. Een trage grijns verschijnt om zijn mond als hij zijn boog opnieuw spant en richt. Op het moment dat hij loslaat, duik ik weg achter een andere stapel kratten. Links en rechts vliegen de pijlen me om de oren, maar hij raakt me niet, wat vreemd is voor een Jager. *Hij is nog niet uitgespeeld*. Aan de grijns op zijn gezicht te zien vindt hij dit kat-en-muisspelletje veel te leuk. Hij geniet hiervan, verdorie.

Nou, als hij zo nodig eerst wil spelen, dan kan hij het krijgen ook. Gesterkt door de gedachte dat hij me niet meteen dood zal schieten, kom ik tevoorschijn. Met mijn handen in de lucht stap ik voorzichtig naar hem toe. Ik heb één kans en die moet ik op het juiste moment grijpen, anders is het over en uit.

Iets wat lijkt op ergernis verschijnt op zijn gezicht, maar de grijns verdwijnt niet.

‘Dat is jammer.’ De lucht in mijn oren lijkt te trillen door de zware bas in zijn stem. Bijzonder. Ik wist niet dat een stem zo laag kon klinken. ‘Ik had gehoopt dat het wat langer zou duren.’

‘Je hoeft het niet te doen,’ zeg ik, terwijl mijn hart in mijn keel bonkt en mijn armen trillen. *Geen angst. Niet bang zijn.*

De spieren van de arm waarmee hij zijn boog aanspant, bollen op als hij de pijl verder naar achteren trekt. ‘Je weet dat ik geen keus heb.’

Ja, dat weet ik. Ik weet alleen niet waarom. ‘Waarom ben je alleen? Waar zijn de anderen?’

Zijn grijns wordt breder, gemener, en daardoor kan ik wel raden wat er aan de hand is. Ik ben niet de enige prooi vanavond. Ze moeten zich hebben opgesplitst. ‘Ik heb hen ervan verzekerd dat ik dit wel alleen aan kan. Ik moet eerlijk zeggen: je was moeilijk te vinden, Abby. Nou ja, dat is vast niet je echte naam.’ Hij recht zijn schouders en brengt zijn boogarm iets omhoog tot schouderhoogte. ‘Niet dat het nu nog iets uitmaakt.’

Op dat moment voel ik een ijzige steek door mijn hart gaan die niets met de kou in de schuur te maken heeft, of met de snijdende wind buiten. Even denk ik dat de pijl van de Jager doel treft en zich in mijn hart boort. Even denk ik dat mijn laatste uur geslagen heeft en dat ik Livvy alleen achterlaat op deze verraderlijke wereld.

Maar dat is niet zo.

Mijn lichaam vult zich met een hitte die ik nog nooit gevoeld heb. Hij nestelt zich in mijn hart, mijn buik, mijn benen, mijn vingertoppen en in mijn hoofd. Hij laat mijn wangen gloeien, alsof ik thuis voor een knetterend haardvuur zit. Woorden spoken door mijn hoofd, maar het zijn niet mijn eigen gedachten. *Wees sterk, Thalia. Wees slim. Wees genadig. Gebruik je kracht goed.*

Oma? Ik herken haar stem uit duizenden, ook al hebben we elkaar al vijf jaar niet gezien. Niet meer sinds ze mijn ouders als beesten afslachtten en ons huis in brand staken, en onze wegen moesten scheiden voor onze eigen veiligheid.

Waarom hoor ik haar stem? Wat is er aan de hand?

Het besef sijpelt langzaam naar binnen, samen met de

hitte, en het laat me machteloos op mijn knieën vallen. Als ik opkijk naar de Jager, zie ik dat hij zijn boog heeft laten zakken. Verbazing is op zijn gezicht te lezen.

‘Jullie hebben haar gedood.’

De Jager knikt. ‘Er waren vijf van ons nodig om dat voor elkaar te krijgen. Ze was een sterke tegenstander.’

Die woorden scheuren een oude wond open. De herinnering aan mijn ouders dringt mijn hoofd binnen. Mijn moeder met haar roodbruine haren en haar zachte handen. Mijn vader met zijn gezicht vol littekens, met lachrimpeltjes om zijn lichtblauwe ogen. Mijn oma die Livvy en een rugtas in mijn armen duwt en schreeuwt dat we moeten vluchten.

Woede welt in me op. De hitte neemt bezit van iedere millimeter van mijn lichaam en laat mijn bloed koken. ‘Klootzak,’ sis ik tussen mijn tanden door. ‘Klootzak!’ Hij moet boeten voor wat de andere Jagers hebben gedaan. Voor wat hij heeft gedaan met andere families. Op dit moment is hij de enige op wie ik mijn woede kan richten. Hij staat symbool voor alles wat ik moet missen, wat ik moet opgeven, wie ik ben geworden. Ik sta niet toe dat met Livvy hetzelfde gebeurt. Ik zal haar ziel beschermen, al moet ik daarvoor de mijne verkopen.

Dus zet ik mijn laatste redmiddel in en inhaleer diep, zoals ik vaker heb gedaan.

Bijna meteen valt de Jager op zijn knieën, zijn boog hulpeloos bungelend in zijn linkerhand. De verbazing staat nog steeds op zijn gezicht te lezen, maar de grijns is weg. Hij brengt zijn rechterhand naar zijn keel als hij naar adem begint te snakken. De boog valt kletterend op de betonnen vloer.

Dit keer voel ik me niet schuldig als ik nogmaals inhaleer. Dit keer is het anders. Dit keer heeft hij het verdiend en wat de gevolgen ook zullen zijn, het kan me niet schelen. Het weegt niet op tegen wat de Jagers vanavond hebben gedaan.

De Jager valt voorover op zijn buik. Zijn kin komt hard in aanraking met het beton. Ik voel het leven uit hem

wegvloeien. Zijn ogen rollen ongecontroleerd in hun kassen en het kwijl druipt uit zijn mond als hij een laatste poging doet om zuurstof in zijn longen te krijgen.

Gebruik je kracht goed, Thalia.

Oma's stem brengt me van mijn stuk. Opeens voel ik hoe heet mijn wangen zijn en hoe mijn vingertoppen trillen. Dat gebeurde de vorige keren niet, dus waarom nu dan wel?

Wees genadig, Thalia.

Geschokt laat ik een beetje lucht ontsnappen, waardoor de Jager kreunt en op zijn rug weet te rollen. Zijn borst gaat moeizaam op en neer als hij zijn raspande ademhaling weer onder controle probeert te krijgen.

Waarom wil oma dat ik genadig ben? Waarom kan ik haar horen terwijl ze dood is? Hij moet boeten voor wat hij heeft gedaan.

De Jager gaat rechtop zitten en staart me kuchend aan. 'Je... gezicht...' hakkelt hij. 'Hoe...' Een nieuwe hoestbui belemmert hem verder nog iets te zeggen.

'Wat is er met mijn gezicht?'

De Jager schudt zijn hoofd, alsof hij niet kan geloven wat hij ziet.

Ik sta op, zet een stap in zijn richting en schop zijn boog aan de kant. Ik til zijn kin op en kijk hem recht in zijn ogen. Zijn pupillen zijn verwijd en slokken zijn irissen op, waardoor de kleur uit zijn ogen is verdwenen. Het zijn zwarte poelen waarin dood en verderf de scepter zwaaien. De woede raast door mijn lijf en ik wil niets liever dan die griezelige ogen uitsteken en vertrappen onder mijn laars.

Maar de woorden van oma hebben een reden, dat voel ik aan een nieuwe ijzige steek in mijn hart. Ik mag hem niet doden. Ik moet genade tonen.

Toch betekent dat niet dat ik hem zomaar laat gaan.

'Wat is er met mijn gezicht?'

Op het moment dat ik het vraag, gloeien mijn wangen opnieuw en zie ik mezelf gereflecteerd in zijn zwarte pupillen,

die opeens snel kleiner worden en lichtgroene irissen onthullen.

Ik geef licht. Shit, ik geef licht!

Onthutst laat ik hem los en voel aan mijn wangen, die zoveel hitte uitstralen dat ik er deze schuur mee zou kunnen verwarmen. Ik voel me verdorie net een brandende kachel.

‘Onmogelijk,’ fluistert de Jager met een eerbied in zijn stem die ik niet kan plaatsens. Dan doet hij iets wat ik nooit had verwacht. Hij gaat op een knie zitten en buigt zover voorover dat de pijlen uit hun koker vallen.

Het ziet er zo bizar uit, dat ik spottend begin te lachen. Als reactie daarop schuift er een schaduw over zijn gezicht, alsof hij zich werkelijk iets aantrekt van het feit dat ik hem recht in zijn gezicht sta uit te lachen. Maar ik weet dat het hem geen bal kan schelen. Jagers krijgen wel ergere dingen naar hun hoofd geslingerd. Hij is het gewend. Hij is getraind om zijn emoties uit te schakelen. En als hij het vervelend of kwetsend vindt, dan zal hij dat vooral niet aan mij, zijn vijand, laten merken.

Mijn waakzaamheid moet even verslapt zijn, want plotse-ling staat de Jager opnieuw voor me met gespannen boog. Met een schok besef ik dat ik vanavond de prooi was en dat hij me alsnog dood kan schieten. Zeker als je bedenkt wat ik zojuist allemaal met hem heb gedaan. En ik ben te zwak om het nog eens te doen. Het kost enorm veel energie om het leven uit iemand te zuigen. Zou mijn genade me nu zelf het leven kosten?

Wanneer ik opkijk, is de blik in zijn ogen echter niet meer zo hard, de pupillen minder doods. Ik zet een paar stappen naar achteren, verder bij hem vandaan. Hij komt niet naar me toe. Hij kijkt alleen maar vol verwondering naar mijn gezicht.

‘Ga,’ zegt hij met schorre stem. ‘Voordat de anderen hier zijn.’

‘De anderen?’ vraag ik schaapachtig. Opeens dringt het tot me door. Ze zullen hergroeperen, zoals ze altijd doen. De

mannen die mijn oma hebben gedood, zullen zich bij hem voegen.

‘Ga,’ zegt hij opnieuw. ‘Ik geef je de kans om te vluchten.’

Ongelovig staar ik hem aan. Een Jager die genade toont? Dat heb ik nog nooit gehoord. Jagers zijn onverbiddelijk, genadeloos, meedogenloos en laten nooit iemand gaan. Vooral niet iemand zoals ik.

‘Waarom?’

De Jager sluit even zijn ogen en doet dan een stap naar me toe. Hij pakt mijn kin beet met zijn rechterhand en ik zie de kenmerkende tatoeage die ze allemaal hebben: een kleine, zilverkleurige halvemaan op de plek waar zijn duim begint. Zijn adem verlaat in wolkjes zijn mond als hij zijn gezicht op slechts een paar centimeter afstand van het mijne brengt. Zijn blik vindt de mijne en daarin lees ik geen haat, geen meedogenloosheid. In plaats daarvan zie ik een intens verdriet, een droefheid die me treft als een mokerslag. ‘Je hebt mijn leven gespaard. Door jou te laten gaan, los ik die schuld in. We staan quitte.’ Hij wendt zijn blik af en laat mijn kin los. ‘Dus ga, voor het te laat is.’

Nauwelijks merkbaar geef ik hem een knikje en ren naar de schuurdeur. Ik kijk over mijn schouder, omdat ik half verwacht dat hij een pijl in mijn rug gaat schieten. Maar dat doet hij niet. Zijn vingers houden trillend de boog vast, terwijl hij een nieuwe hoestbui probeert te onderdrukken.

Gebruik het goed, eechoot het door mijn hoofd.

Met een ruk draai ik me nog één keer om. Ik sluit mijn ogen en adem uit, met mijn gedachten op de Jager gefocust. Al voordat ik mijn ogen open, weet ik dat het gewerkt heeft. De Jager heeft weer kleur op zijn wangen en het hoesten is gestopt. Verbaasd kijkt hij van zijn vingers naar mij en terug.

‘Graag gedaan,’ zeg ik. Voor ik me kan bedenken, duw ik de deur open en ren weg over de met sneeuw bedekte paden, naar huis. Naar Livvy.



2 - Thalia

‘Lieve!’ Nog nooit ben ik zo dankbaar geweest om Livvy’s stem te horen. Mijn zusje komt me tegemoet als ik nog maar halverwege de hal ben en slaat haar warme armpjes om me heen. Ik til haar op en druk haar stevig tegen me aan. Haar lichaampje bibbert als de wind vanaf de openstaande voordeur dwars door haar dunne trui blaast, maar ze probeert het te verbergen door haar hoofd in mijn nek te leggen. Vroeger deed ze dat bij mama als ze getroost wilde worden. Ze was nog zo jong toen we moesten vluchten en heeft zo weinig herinneringen aan die tijd.

‘Lie, er is iets gebeurd. Met oma.’

Met een zucht druk ik haar steviger tegen me aan. ‘Ik weet het, Livvy, ik weet het.’ Met mijn voet schop ik de voordeur dicht.

‘Het is nu Liv, weet je nog? Ik ben geen kleuter meer.’ Ze springt terug op de grond en loopt met grote passen voor me uit naar de woonkamer. Nee, ze is geen kleuter meer, maar ook nog geen tien, de leeftijd waarop de gave zich voor het eerst openbaart. En ze is helemaal niet oud genoeg om iets met die gave te doen. Als het aan mij ligt, gebeurt dat nooit.

Ik hang mijn kletsnatte jas over een stoel voor de open

haard en zet mijn sneeuwlaarzen ernaast. De warmte komt me tegemoet en brengt de geur van kaneel met zich mee. ‘Ik heb kaneelbroodjes gebakken.’ Livvy haalt trots een bakplaat met mijn favoriete broodjes uit de oven. ‘Ze moeten nog even afkoelen. Als je de zwarte randjes eraf snijdt, zijn ze best te doen,’ voegt ze eraan toe. Ze zet de plaat op het aanrecht en laat zich met een plof in de oude leunstoel zakken die we een paar weken geleden in de kringloopwinkel hebben gekocht. ‘Het briefje vatte vlam nadat ik het gelezen had, Lie. Het was alsof de wind zelf in vuur veranderde en ik kon het niet blussen.’

Ik laat me zakken op de bank tegenover de stoel en trek mijn trui uit. Het is warm zo dicht bij de open haard. ‘De Jagers hebben haar gevonden. De magie in oma’s bloed moet ervoor gezorgd hebben dat wij daar bericht van kregen. Ik heb het nog maar één keer eerder gezien, toen oma’s oudste zus gedood was en oma zo’n briefje kreeg.’ Een paar seconden lang kijk ik in haar lichte ijsblauwe ogen voor ik de woorden uitspreek waardoor haar wereld opnieuw uiteenspat. Zoals ze daar zit met haar lange, roodbruine haar en met haar armen om haar benen geslagen, lijkt ze ouder dan ze werkelijk is. Ze doet alsof ze niet bang is, ook al hoor ik haar soms ’s nachts schreeuwen. Als ik dan bij haar kom, moet ik alle monsters uit haar kamer wegjagen voor ze weer durft te gaan slapen. De volgende ochtend weet ze er niets meer van. Dit leven heeft niet alleen zijn sporen nagelaten bij mij, maar ook bij haar. Ze heeft geen idee hoe het was om een vader en een moeder te hebben. Haar wereld bestaat al zolang ze zich kan herinneren uit haar en mij. En een handjevol vluchtige vriendinnetjes.

‘Livvy...’

‘Liv.’ Ze kijkt me streng aan.

Ik produceer een glimlach, die echter meteen verdwijnt zodra ik verderga. ‘De Jagers hebben niet alleen oma gevonden, maar ons ook. Ze zijn achter onze schuilnamen geko-

men.’ Ik zwijg even, laat de woorden bezinken. ‘Je weet wat dat betekent.’

Een intense droefheid kruipt over haar gezicht. In het licht van het haardvuur zie ik duidelijk hoe een traan zich vormt, glinsterend in haar rechterooghoek. ‘Ik weet het,’ zegt ze zachtjes. ‘Ik kan zeker geen afscheid meer nemen van Audrey en Britt?’ Resoluut veegt ze de traan weg.

Met moeite schud ik mijn hoofd. ‘Het spijt me, Livvy.’

Livvy staat op en loopt met haar hoofd op de grond gericht naar de slaapkamer om haar spullen bij elkaar te zoeken. Schuldgevoel overmant me, ook al weet ik dat ik niets aan de situatie kan doen of veranderen. Dat die ene Jager me heeft laten gaan, wil niet zeggen dat de rest dat zou doen. Ze zullen ons vinden als we hier blijven en dan zal er geen genade meer zijn.

Mijn wangen gloeien en ik trek mijn T-shirt ook uit, maar zelfs in mijn hemdje heb ik het nog bloedheet. Op blote voeten loop ik naar onze slaapkamer en blijf in de deuropening staan. Met een zucht gooit Livvy al haar spullen in een grote reistas. We hebben niet veel spullen, alleen wat we echt nodig hebben. Toch lijkt het nog best veel nu alles in één tas moet passen. We zullen de meubels moeten laten staan en een nieuw onderkomen moeten zoeken. Een half jaar lang hebben we hier gewoond, ons aangepast aan de omgeving, zonder op te vallen. Ik geef haar les zoals mama mij ooit les gaf: thuis, met pen en papier, en met eindeloos veel geduld. Het verschil is dat ik geen dure boeken hoef aan te schaffen. In de plaatselijke bibliotheek pluk ik regelmatig lesmateriaal van het internet. Daardoor weet ik precies welke leerstof bij welk leerjaar hoort. Af en toe riep dat vraagtekens op bij de burens, maar zodra ze hoorden dat ik een beroep uitoefen waarbij ik veel moet reizen, lieten ze het meestal rusten.

De gesprekken met de burens waren altijd oppervlakkig, net als de vriendschappen van Livvy. Ik weet dat ze naar een echte vriendin verlangt, eentje aan wie ze al haar geheimen kan

vertellen, en ik vind het verschrikkelijk dat ik haar dat niet kan geven. Ik wil haar zoveel geven, maar het zal nooit genoeg zijn. Niet zolang we dit leven leiden.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ Livvy staat voor me met de reistas in haar hand en bekijkt me aandachtig. Ze legt haar andere hand tegen mijn voorhoofd en fronst haar wenkbrauwen. ‘Je gloeit helemaal. Heb je koorts? Ben je ziek?’

Ben ik dat? Heb ik kougevat toen ik zo lang buiten was vandaag? Ik denk aan het moment dat ik die ijzige steken voelde in mijn hart en oma’s woorden hoorde. De hitte begon vlak daarna en toen...

‘Nee, ik denk niet dat ik ziek ben. Ik weet niet precies hoe het komt. Toen die Jager me aanviel...’

Livvy’s ogen worden groot. ‘Een Jager? Heb je een Jager ontmoét? Hoe kan het dat je nog leeft? Niemand overleeft een aanval van Jagers, dat heb je me zelf verteld.’

‘Het was er maar één, Livvy. Ik kon hem overrompelen met mijn gave.’

Livvy laat de tas op de grond vallen en slaat haar armen om me heen. ‘Als hij dood is, waarom moeten we dan vluchten, Lie? Waarom kunnen we hier niet gewoon blijven?’

‘Hij is niet dood en hij zal zijn gevaarlijke vriendjes waar-schuwen dat we hier zijn.’ Ik duw haar een stukje van me af en loop naar mijn kant van de slaapkamer. Zo snel ik kan, prop ik al mijn kleren en spullen in mijn eigen tas en laat de gebeurtenissen van vanavond opnieuw door mijn hoofd gaan. Waarom heeft de Jager me laten gaan? En waarom heb ik, oen dat ik ben, hem in vredesnaam zijn levenslucht teruggegeven?

Livvy blijft van een afstandje naar me kijken en fronst haar wenkbrauwen als ze mijn gezicht ziet. ‘Wat is er gebeurd? Waarom gloei je zo? Het lijkt wel of je licht geeft.’

Met een ruk sta ik rechtop en gooi mijn eigen tas op de donkerbruine tegelvloer. Ik haal er een handspiegel uit en bekijk mezelf. Behalve mijn verwarde bos stroblond haar, lichtbruine ogen, sproetjes op mijn neus en jukbeenderen zie ik

niets bijzonders. Er zit een zwarte veeg op mijn wang, ik heb donkere kringen onder mijn ogen en ingevallen wangen; de keerzijde van het gebruiken van mijn gave. Mijn haar is nog nat van de mistige vochtigheid buiten, maar ik zie geen licht.

Of toch wel? Nu ik wat beter kijk, zie ik dat mijn wangen rood zijn. En mijn gezicht... er lijkt een lichtere, glanzende gloed omheen te hangen, alsof ik opeens een aura heb die iedereen kan zien. Het ziet er echter niet zo uit als toen ik mezelf zag in de pupillen van de Jager en het vervaagt met de seconde. Ergens heb ik het idee dat er morgen niets meer van te zien zal zijn.

‘Heb je hem laten gaan?’ vraagt Livvy uiteindelijk.

Ik haal mijn schouders op. ‘Zoiets.’

‘Waarom?’

Waarom? Omdat oma tegen me zei dat ik genade moest tonen en nu zijn Livvy en ik in gevaar. ‘De volgende keer zal ik niet opnieuw aarzelen. Dat kan onze dood betekenen.’

Livvy knikt, omdat ze me kent. Ze weet dat ik nu niets meer zal loslaten. Ze zal proberen me op een zwak moment antwoorden te ontfutselen. Soms lukt haar dat, maar meestal niet. Zwijgend gooit ze nog een paar spulletjes in haar tas en ritst hem dicht. Ik doe hetzelfde, pak onze slaapzakken en rolmatrasjes uit de kast en loop achter haar aan naar de woonkamer. Daar kijk ik in het rond, voor de laatste keer. De open haard, de fauteuil en de bank zijn het afgelopen halfjaar onderdeel geworden van een vaste routine. We aten terwijl we het nieuws volgden op de kleine televisie die ik ergens goedkoop op de kop heb kunnen tikken. Dit huisje was ons thuis, ons toevluchtsoord, en nu moeten we weer helemaal opnieuw beginnen. Opnieuw worden we gedwongen te vluchten. Ik weet niet hoelang ik dit leven nog op kan brengen, maar ik moet me groothouden voor Livvy. Niemand schiet er iets mee op als ik mijn hoofd laat hangen.

Pas wanneer we in de auto zitten en over de snelweg rijden, sta ik het mezelf toe een beetje te ontspannen. De snel-

wegen zijn dankzij de strooiwagens inmiddels vrij van ijs en sneeuw, dus ik hoef niet bang te zijn voor glijpartijen. Een beetje schuldig voel ik me echter wel, want deze auto is niet van mij. Hij is van onze buurvrouw. Nood breekt echter wet, want ik zou niet weten hoe ik ons anders snel genoeg in veiligheid kan brengen. En ze zullen haar auto snel genoeg vinden.

Het plan is om op een klein station de trein te pakken naar het noorden en dan via Leeuwarden verder naar de haven van Harlingen te reizen. Van het geld dat ik kreeg voor schoonmaakwerkzaamheden – zwart geld van drie verschillende bedrijven – zullen we daar een kaartje kopen voor de overtocht naar Terschelling. Ik herinner me dat mijn moeder ooit vertelde over de bunkers die daar in de Tweede Wereldoorlog door de Duitse bezetter zijn neergezet om vliegtuigen van geallieerden te zien aankomen. Wat ik vooral onthouden heb, is het verhaal over mijn moeders opa, die samen met een kameraad de volledige achtkoppige bemanning van een bunker uitschakelde. Hij maakte deel uit van een speciale afdeling van het verzet, dat vooral bestond uit mensen zoals hij. Een afdeling die niet alleen op de Waddeneilanden actief was, maar ook in de rest van Nederland en een deel van België en Frankrijk. Ze zijn onmisbaar geweest voor de geallieerden, die nooit de waarheid hebben geweten maar gretig gebruik maakten van plotseling ontstane kansen en mogelijkheden.

Ik vertel Livvy niets over eventuele familieleden die misschien nog op het eiland wonen. Ik wil haar geen valse hoop geven. Toch voelt het alsof ik met een onzichtbaar draadje naar Terschelling word getrokken. Alsof de wind me influistert dat er familie op ons wacht. Nog nooit heb ik zoiets gevoeld. Ik vraag me af of het soms iets te maken heeft met het feit dat oma dood is en we verder niemand meer hebben, behalve onszelf.

Het zal een lange, omslachtige reis worden. Hopelijk laten de Jagers zich op die manier lang genoeg om de tuin leiden. In ieder geval tot elk spoor van ons naar het eiland is uitgewist.

Omdat die ene Jager mijn gezicht heeft gezien, zal ik extra voorzichtig moeten zijn en grote mensenmassa's moeten vermijden. Het scheelt dat ik daar toch al zenuwachtig van word, dus erg veel moeite zal me dat niet kosten. Voor Livvy zal het een stuk minder makkelijk zijn, maar onze veiligheid heeft nu prioriteit.

Gedurende de reis denk ik aan de oma die ik al vijf jaar niet gezien heb, aan haar woorden die door mijn hoofd spookten alsof ze pal naast me stond. Ik denk aan de ijzige steken en vervolgens de hitte in mijn hart, alsof iemand me met een withete pook doorboorde.

Het steekt dat ik geen idee heb waar oma woonde en dat we haar om die reden geen fatsoenlijke begrafenis of crematie kunnen geven. Hoewel we al jaren nauwlettend de nieuwsberichten in de gaten houden, slagen de Jagers er steevast in geen enkele aanwijzing achter te laten voor zowel de politie als de ongelukkige vinders van de lichamen. Oma's lot zal min of meer hetzelfde zijn en dat vind ik verschrikkelijk. Misschien zal ik ooit wel op dezelfde manier eindigen en ook dan zal er niemand zijn om bij mijn lichaam te treuren of mooie woorden uit te spreken. Voor Livvy zou dat te gevaarlijk zijn, omdat de Jagers de overledenen in de gaten houden voor het geval er familie komt opdagen. Dus als we al wisten waar oma woonde, dan nog hadden we er niet naartoe gekund.

Ik kijk naar Livvy, die mijn nieuwe valse identiteitskaart bestudeert en onze nieuwe namen keer op keer herhaalt. Vanaf nu zijn we niet meer Abby en Julia, zoals de buitenwereld ons kende. Vanaf nu zijn we Hannah en Sofie, twee zusjes die op weg zijn om voor de zoveelste keer een nieuw bestaan op te bouwen.



3 - Quinn

Beneden klinkt gejoel en het gekling van proostende glazen. Ik weet dat ze feest vieren omdat we weer een stapje dichterbij de uiteindelijke overwinning zijn gekomen. De machtigste Ademdief van het noordelijk halfrond is dood, maar twee van ons hebben het wel met hun eigen leven moeten bekopen. Voor Horatius en Rufus staan er glaasjes met whisky klaar, hoewel zij er niet meer zijn om het op te drinken. Ze staan symbool voor de oneindige heksenjacht die ons leven kenmerkt en voor de herinnering aan het feit dat onze levens in gevaar zijn zolang er wezens zoals zij rondlopen. Als we de vloek willen verbreken, moeten we hen allemaal doden. Alleen dan zal hun magie verdwijnen en zijn we vrij.

Lucius is zojuist naar boven gekomen om te vragen waar ik blijf. Ik heb hem afgewimpeld door te zeggen dat het meisje van vanavond me verzwakt heeft en dat ik moet slapen om krachten op te doen voor morgen.

Ik weet best dat dat niet de hele waarheid is. Het is mijn schuld dat het meisje de kans kreeg om de lucht uit mijn longen te zuigen. Waarom moest ik er ook zo nodig een spelletje van maken? Als ik meteen een pijl in haar hart had

geschoten, was het nooit zover gekomen. Toen haar gezicht oplichtte, was het alsof er vlammetjes in haar ogen dansten. Alles om haar heen kreeg een gouden gloed, alsof ter plekke in die vieze voorraadschuur de zon opkwam, terwijl die allang onder was. Alsof Apulu zelf tegenover me stond.

Die aanblik beroofde me van mijn gezonde verstand, waardoor ik mijn boog liet zakken en ze mijn adem kon stelen. Ik heb geen idee waarom ze ermee stopte en ik had van dat moment gebruik kunnen maken door haar alsnog te doden, maar ik kon het niet. Als het Licht van Apulu in haar huist, hoe kan ik haar dan ooit vernietigen? Iedereen weet dat alles wat met Artames te maken heeft, verboden terrein is wat betreft de Jacht. Tot nu toe waren alle Ademdieven min of meer mensen met een uitzonderlijke gave geweest. Niet iedereen sloeg op de vlucht. Sommigen wachtten ons op en probeerden ons in een hinderlaag te lokken, maar wij zijn te goed getraind voor dat soort trucjes.

Nog nooit heeft de tweelingbroer van Artames zich met de strijd bemoeid. Waarom heeft hij dit vanavond dan wel gedaan? En waarom heeft hij hún kant gekozen, terwijl hij weet dat wij degenen zijn die gebukt gaan onder een eeuwenoude vloek?

‘Hé gast, ben je nog wakker?’ vraagt Lucius een paar uur later, wanneer ik nog steeds piekerend naar het plafond lig te staren. Hij trekt zijn zwarte uniform uit en pakt een schoon T-shirt uit de kast. Vervolgens gaat hij op zijn zij in het bed naast het mijne liggen en kijkt me bezorgd aan. ‘Hoeveel lucht heeft ze van je gestolen, man? Je lijkt wel een zombie.’

Ik doe een poging om te grijnzen, maar mijn lippen willen niet meewerken. In plaats daarvan ga ik op mijn rug liggen en vouw mijn handen onder mijn hoofd. ‘Luce, ik denk dat we een probleem hebben.’

Lucius grinnikt, haalt een balletje onder zijn kussen vandaan, gooit het omhoog en vangt het weer op. ‘We hebben altijd problemen, Quinn. Sterker nog: we zoeken ze op.’

‘Ik meen het. Apulu bemoeit zich ermee. Ik heb het met eigen ogen gezien.’

Lucius valt stil. Toch duurt het niet lang voordat hij het balletje opnieuw omhoog gooit. ‘Hoe ver was je heen voordat je hem zag? Apulu weet wel beter dan zich tegen zijn eigen tweelingzus te keren. Toen Artames door zijn toedoen Orion verloor, heeft ze hem duizend jaar lang niet meer aangekeken. En geloof me, zelfs voor goden is duizend jaar een lange tijd.’

‘Waarom heb ik hem dan gezien vóórdat dat meisje mijn adem stal? Ze gaf licht, man, alsof ik verblind werd door de *fucking* zon.’

‘Wacht.’ Lucius vangt het balletje op en gaat rechtop zitten. ‘Wil je zeggen dat het Licht van Apulu door een Ádem-dief stroomt?’

Zoals Lucius het zegt, klinkt het eigenlijk best stom. Hoewel ik er zelf getuige van was, begin ik nu toch wel een beetje te twifelen. Stel dat ik het me allemaal verbeeld heb?

Lucius legt zijn grote hand op mijn schouder. ‘Hoe dan ook, als je maar niet vergeet waarom we dit doen. Denk aan onze broers en zussen, aan onze ouders die we nauwelijks gekend hebben. Uiteindelijk zal de vloek verbroken moeten worden en dat kan maar op één manier.’

Met een diepe zucht ga ik op mijn zij liggen en trek de dekens strak om me heen. Lucius heeft gelijk. We mogen ons niet laten afleiden. Het was verkeerd om dat meisje te laten gaan. Ze zal op de vlucht slaan, een andere naam aannemen, en wij kunnen weer van voren af aan beginnen met onze zoektocht. Hoewel... Lucius zei eerder vanavond dat we een aanwijzing hebben. Morgen gaan we kijken of die de moeite waard is. Misschien is het opnieuw een dood spoor, zoals zo vaak, maar misschien ook niet. Misschien hebben we dit keer geluk en vinden we haar terug.

De maan schijnt door de ramen van het vakantiehuisje en zoals gewoonlijk breng ik mijn rechtervuist – die waar de tattoo op zit – naar mijn hart. Terwijl ik Artames een goede-

nacht wens, neem ik me voor om de volgende keer dat ik de Ademdief zie, niet meer te aarzelen. Hoeveel vuur er ook in haar ogen ronddanst, hoeveel licht ze ook uitstraalt, ik mag me niet meer laten afleiden door het Licht dat ze me bewust of onbewust laat zien. In plaats daarvan denk ik aan mijn broers Leo en Victor, die net als ik onverschrokken Jagers waren. Ik weet dat iedereen ons harteloos noemt, meedogenloos. Dat zijn we echter alleen omdat de omstandigheden dat van ons verlangen. Ik wil niet zo zijn, maar ik moet wel. Die keus is al lang geleden voor mij gemaakt.



4 - Thalia

De reis duurde langer dan ik had verwacht. Toen we omstreeks middernacht aankwamen in de haven van Harlingen, bleek dat de boot pas de volgende ochtend zou vertrekken. De sneldienst ging eerder, maar was een stuk duurder, dus namen we het risico om een boot later te pakken. Het beetje geld dat we nog hebben, moeten we besparen. Het was een moeilijke keuze, maar ik vertrouwde erop dat we de Jagers voldoende op een dwaalspoor hebben gebracht om de gok te nemen.

Dus gingen we op zoek naar een Bed & Breakfast waarbij je je niet hoeft te legitimeren. Dat was moeilijker dan ik dacht. Pas bij de derde poging kregen we tegen contante vooruitbetaling een kamer die weliswaar klein was, maar in ieder geval warm en schoon. Livvy viel bijna meteen in slaap op het zachte matras, terwijl ik de wacht hield. Jagers heten niet voor niets Jagers. Ik heb gehoord dat er tijdens hun training ieder jaar tientallen doden vallen. Ik weet niet of dat waar is. Waarom zouden ze hun eigen mensen laten sterven als ze hen ook kunnen gebruiken? Hoe dan ook, ze worden door sommigen Spoorzoekers genoemd en dat is precies de reden

waarom we zo onopvallend mogelijk op het eiland moeten zien te komen.

Nu is het tien uur 's ochtends en staan we op het dek, goed ingepakt met een muts tot over onze oren en een sjaal tot over onze neus. We hebben niet gekeken hoe Harlingen kleiner en kleiner werd. In plaats daarvan kijken we vóóruit, naar het nieuwe leven dat op ons wacht. Op het eiland dat de komende tijd ons thuis zal worden. Dat misschien het thuis is van een ver familielid.

De wind blaast koud en hard in mijn gezicht, maar ik vind het niet erg. Even sta ik het mezelf toe mijn ogen te sluiten en me voor te stellen dat ik vrij ben. Dat ik gewoon Thalia ben, een meisje dat niet hoeft te vluchten. Een meisje dat ooit dromen had. En wensen en verlangens. Die dromen zijn op een wrede manier verdreven uit mijn hart, misschien wel voor altijd. Toch hoop ik nog steeds dat ze terugkomen. Ooit, als het veilig is. Wanneer er geen Jagers meer zijn.

Tot die tijd mag ik geen zwakte tonen, tegenover niemand.

Ik kijk opzij naar mijn zusje, dat verlangend de andere kant op kijkt, naar de mensen die binnen ontspannen met elkaar zitten te praten. Ze ziet een moeder die met een doekje het mondje van haar baby afveegt. Een vader en moeder die glimlachend naar hun twee zoontjes kijken, die luid joelend tikkertje spelen tussen de tafels. Een oma die een kaartspelletje speelt met haar kleindochter.

Er ontstaat een knoop in mijn maag als ik die blik in Livvy's ogen zie. Natuurlijk, ik weet dat ze graag een normaal leven wil: naar school gaan, vrienden voor het leven maken, studeren... Op momenten zoals deze heb ik het gevoel dat er kilo's lood op mijn schouders rusten. Het gevoel van vrijheid van zonet ebt weg en maakt plaats voor de last die ik al vanaf mijn twaalfde draag. Waarschijnlijk zullen Livvy en ik ons hele leven lang dit nomadenleven moeten volhouden. Nooit kunnen we ons aan iets of iemand hechten, behalve aan elkaar. Nooit kunnen we iemand de waarheid toevertrouwen.

Ik zal nooit anderen erbij betrekken, zoals mijn moeder met mijn vader heeft gedaan. Ze heeft de regels gebroken en de regels zijn wat dat betreft onverbiddelijk: als je zwanger raakt van een onbegaafde, moet je er als een dief in de nacht tussenuit knijpen. Liefde is daarbij ondergeschikt. Het beschermen van de eeuwenoude bloedlijn heeft altijd de hoogste prioriteit. Op die manier kan onze magie voortbestaan.

Mijn moeder dacht daar anders over. Ze dacht dat ze alles kon hebben, weigerde haar dromen op te geven. Nu zijn ze allemaal dood, verraden door de man van mijn vaders zus, die voor de Jagers bleek te werken.

En wat betekent het voor mij? Nu de Jagers mijn gezicht kennen, kan ik nooit een relatie riskeren, zelfs geen vluchtige. Het is te gevaarlijk. Iedereen die ik erbij betrek, zal ik óf meeslepen in een zekere dood, óf bij me wegjagen omdat ik hem de waarheid niet kan vertellen. Het idee dat zowel Livvy als ik nooit liefde zullen kennen, is bijna onverdraaglijk. Het is zo oneerlijk dat we dit leven moeten leiden.

‘Gaat het... Hannah?’ Livvy slaat haar arm om mijn middel en drukt zich tegen me aan. Haar blik rust op de zee. Op de horizon. Door de wind heeft ze blosjes op haar wangen en ondanks alles ziet ze er niet droevig uit. Hoewel ze het moeilijk vond haar buurmeisjes te moeten achterlaten, is ze ook nieuwsgierig naar ons nieuwe leven, naar één van de weinige stukjes Nederland die we allebei nog nooit hebben gezien.

Ik doe een poging tot glimlachen, maar mijn ogen zijn waterig door de kou en mijn mond zit verstopt achter mijn sjaal, dus Livvy ziet het niet. Ik knik en geef haar een kus op haar slaap, net onder haar muts. ‘We hebben elkaar. Dat is het belangrijkste.’

‘Dat is zo,’ antwoordt Livvy. ‘Je hoeft niet altijd zo stoer te doen, hoor. Ik zie heus wel aan je ogen dat je huilt.’

Huil ik? Dat is niet de bedoeling. Misschien liet ik me iets